

Τον παππού μου τον έλεγαν Αριστείδη Καπετανάκη και ήταν λεβεντόπαιδο στα νιάτα του. Για κείνον βγήκε το άσμα «Λεβεντόπαιδο Αρίστο, μπες στο μαγαζί και κλείστο»! Με τους Πειραιώτες φίλους του έπινε τα ουισκάκια και τα βερμουτάκια του στα κουτούκια που σύχναζαν. Όταν έβγαιναν στο κέφι, κατέληγε συνήθως ο Αρίστος στο Τμήμα και το μαγαζί... κλειστό. Στο σπίτι μας βέβαια πίναμε ρακή, που μας στέλνανε από το χωριό του παππού στο Ρέθυμνο. Στο ίδιο δέμα ο σημιοάρης του παππού μου στα χωράφια, ο Σήφης, έχωνε και «Α ποιότητας» χορταράκι...

Εμένα πάλι μ' άρεσε να ανεβαίνω στην Καστέλλα και να φουμάρω το χορταράκι που είχα σουφρώσει από τις τσέπες του παππού! Ήταν και το μόνο μέρος που μπορούσα να τραγουδήσω όσο δυνατά ήθελα, χωρίς να ραγίσουν τα σερβίτσια μας από το ΑΚΡΟΝ ΙΛΙΟΝ ΚΡΥΣΤΑΛ... Καταλαβαίνετε λοιπόν τι γαϊδουροφωνάρα είχα. Και, αφού δε μπορούσα να είμαι πάνω στη πίστα, έψαξα δουλειά κάτω απ' αυτή... Προσόν μου η τάχιστη εξυπηρέτησις του πελάτη! Η ισορροπία του δίσκου με τα ποτήρια σουλήνες και σαμπάνιας! Το σκούπισμα της πίστας από τα γαρέφαλλα και από τα πιάτα και οι εισπράξεις των λογαριασμών με καπέλο! Τα προσόντα μου αναγνωρίστηκαν από τον κ. Λαδά, κορυφαίο μετρ στο είδος του και με πήρε στον Νταλκά!

Τώρα σκουπίζω τα γαρίφαλα της Κίτσας, μα κάποια μέρα θα σκορπώ και γώ χιλιάρικά στα πόδια της Ζωζώς. Ήδη σχεδιάζω που θα βρω τον μπερντέ. Θα επεκτείνω τις καλλιέργειες του παππού με το χορταράκι, τυποποιώντας το προϊόν και θα το «εξάγω». Βρήκα και όνομα για την επιχείρησή... Θα τη βαφτίσω «Cretan Τζούρα».